

EL NEN DESAPAREGUT

Fa uns quants anys jo i la meva família vivíem a Lleida. Quan vam arribar aquí, a Barcelona, ens vam posar a viure en un petit pis del centre, la meva mare la Rosa es va posar a treballar en una fruiteria, que hi havia a la cantonada del carrer, i el meu pare, el Martí treballava en un taller mecànic. Li va costar molt d'entrar, perquè el cap de l'empresa no sabia si contractar-lo a ell o amb una altre senyor, eren temps difícils.

A la meva germana, la Sara, i a mi ens van portar a l'escola que estava més a prop de casa, era una escola molt gran i amb molts alumnes. Bé una escola de ciutat, nosaltres estàvem acostumats a una escola més rural. Els primers dies van ser molt complicats, em va costar una mica adaptar-me, però al final vaig fer molts amics, el més important, el millor que vaig fer, va ser el Roger que era un dels nens més alts de la meva classe. Tenia el cabell fosc i portava una cresta sempre molt ven pentinada, jugava a futbol, era una de les coses que li agradava més, i per això, era molt bo.

Ara ja només em queda per presentar-me a mi, em dic Joel i sóc la persona que us explicarà aquesta història. Aquesta història, tracta sobre que fa uns quants dies jo i el Roger vam anar a juga a futbol a la plaça que hi ha davant de casa seva, és una plaça amb una font al mig, molt espaiosa i ben tranquil·la, passava molt poca gent, per poder jugar a futbol era perfecta. Quan ja portàvem una estona jugant ens vam cansar i vam decidir asseure'ns en un banc, per poder descansar una mica. Estàvem asseguts, parlant tranquil·lament, vam veure a un nen que sortia corrents d'una cantonada, un home d'altura mitjana, amb el cabell fosc i llarg que el perseguia, el nen ens va veure i es va posar darrera el banc on érem asseguts, i ens va dir que l'ajudéssim a escapar-se del home que el perseguia. El Roger li va preguntar per què, el nen ens va dir que aquell l'home li volia fer mal. Quan l'home va arribar al nostre davant i va dir:

- Vinga, Carles, vine amb el pare, que hem de marxar a casa! Que es comença a fer fosc.

I el Carles, que era així com es deia el nen, va dir, tot resignat:

- Que no!!, que tu no ets el meu pare!. – Sisplau ajudeu-me! va dir., mirant fixament el Roger i a mi. Però jo, i suposo que en Roger també, vam pensar que era un nen que s'havia enfadat amb el seu pare, per alguna tonteria, i no volia tornar a casa. Jo vaig dir:
- Vinga noiet fes-li cas al teu pare.

I el noiet, es va resignar, i finalment el seu pare el va agafar pel braç i se'l va emportar. Jo i el Roger, com ja era tard vam anar cap a casa, i vam quedar per sortir l'endemà a la tarda. Quan vaig arribar a casa em vaig anar a dutxar, i en

acabar, la meva mare, ja tenia el sopar a la taula. Mentre sopàvem estàvem mirant les notícies i vaig veure que deien una notícia d'última hora i que havia succeït, a la ciutat de Barcelona. Acabava de desaparèixer un nen, fill d'una empresària divorciada i molt rica de la ciutat. En sentir la notícia, primer no li vaig prestar massa atenció, després en veure la foto del nen, vaig reconèixer el Carles, aquell nen que ens va demanar ajuda que ni jo ni en Roger, li vam fer cas. L'endemà després de dinar, vaig anar corrents a la plaça, on havia quedat amb el Roger per jugar, jo vaig arribar primer que ell, metre no venia em vaig anar a comprar unes lllaminadures a una botiga de la plaça. El Roger va arribar, i la primera cosa que em dir va ser: vas veure les notícies d'ahir a la nit?. Jo li vaig contestar que sí, vam estar parlant del cas durant gairebé una hora i després de parlar ens sentíem culpables. El nen ens va demanar ajuda a nosaltres justament a nosaltres, i no li vam fer cas i el vam ignorar. Jo, em sentia culpable igual que el Roger, així que vam decidir fer com les pel·lícules de policies. Volíem destapar el segrestador i arreglar el que no vam fer bé, en el passat. La feina, la vam deixar per l'endemà, vam creure que en aquelles hores vam viure masses emocions juntes, i vam fer uns xuts a la plaça i hi ha més tard pensant en el dia de demà vam anar marxant cap a casa. Vaig arribar a casa, em vaig estirar el llit i m'estava lamentant per no haver ajudat amb aquell pobre nen, no deixava de pensar, on podia ser a hores d'ara, em sentia molt malament, però vaig ser fort i vaig aguantar aquelles hores, que em van semblar eternes, abans de començar la investigació.

L'endemà, després de dinar, vaig anar ràpid a la plaça com cada dia. Vaig arribar-hi. El Roger ja hi era, vam parlar una estona sobre per on havíem de començar la investigació. Al final jo vaig dir que tenia una cosina que de informàtica en sabia molt, i vam començar buscant informació sobre la mare del Carles, en vam trobar molta, era una família molt ben situada, però cap ens va anar bé, per això vam decidir anar a casa de la família. El començament ,ens va dir que no volien parlar amb nosaltres, que no ens dirien res, només érem uns nens i no volien confiar amb nosaltres. Després d'una estona vam aconseguir que ens escoltés un moment, els vam explicar el que ens va passar a nosaltres amb el seu fill Carles, es van quedar sorpresos ens va explicar una cosa molt important, feia dies que un home de cabell fosc i llarg l'estava seguint, i també ens va dir que li havia arribat una carta anònima dient que volia dos milions d'euros, si volia tornar a veure al seu fill. Al acabar de explicar-nos això, es va posar a plorar, i nosaltres vam marxar.

Després de tot allò, jo i el Roger no sabíem què fer. No sabíem com continuar investigant el cas. Després d'estar una bona estona pensant vam decidir preguntar a la gent del barri si havien vist aquell home, vam preguntar a molta gent i tothom ens deia que no l'havien vist mai, i quan ja estàvem a punt de deixar-ho estar, ens vam creuar amb una dona, i li vam preguntar si li sonava haver vist un home d'altura mitja, amb el cabell fosc i llarg. Ens va dir que sí,

que el va veure entrant amb una casa que estava a deu minuts caminant de la plaça. No ens ho vam pensar dues vegades, i com dos autèntics detectius, ens vam dirigir a la direcció que ens va donar la dona.

Era una casa bastant antiga, semblava casi abandonada, ens vam plantar davant, les cames ens feien figa però.... vaig trucar el timbre, per veure si hi havia algú, ningú em va contestar, vam decidir seure la vorera, davant de la casa, a veure si veiem l'home del cabell llarg, Vam fer bé, després d'estar 10 minuts esperant, el vam veure entrar a la casa, ràpid ens vam aixecar i quan va deixar anar la porta..... per tancar-la, el Roger va ficar el peu perquè no s'acabés de tancar, quan l'home hi ha havia pujat fins a dalt de tot, nosaltres vam començar a pujar. L'escala estava molt bruta , feia una olor horrible, les parets plenes de forats, la veritat feia molta por. Vam arribar a dalt de tot, l'home va pujar al segon pis, va entrar dins a la dutxa, en aquell moment vam aprofitar per mirar, per tota la casa, en una de les habitacions se sentia un soroll estrany, com més ens acostàvem a l'habitació més clar teníem de què es tractava; eren els plors d'un nen. Sense pensar-ho dues vegades vam entrar a l'habitació i allà ,i vam trobà al Carles, lligat, de mans i peus a les baranes d'un vell i brut llit, el vam deslligar, però... quan anàvem a marxar l'home va sortir de la dutxa i ens va veure, de l'ensurt ens vam quedar glaçats, el Carles, no deixava de cridar i plorar, l'home va aprofitar aquell moment per agafar el Roger, li va posar un ganivet al coll, i em va dir, que sinó lligava un altre cop el Carles on estava, mataria el Roger. Li vaig dir que no...l'home tot nerviós, cridant i alterat, va intentar clavar-li el ganivet el Roger i en aquell mateix moment, com per art de màgia, va sortir la mare del Carles de darrera la porta , ens havia seguit fins a la casa, la mare poc abans havia trucat a la policia, que en arribar es va emportar el segrestador El Roger i jo, li vam demanar perdó al Carles, per no haver-li fet cas abans i ens va dir que no passava res que gràcies a nosaltres estava viu. Uns dies més tard, la policia ens va explicar que el segrestador volia els dos milions d'euros per treure el seu germà de la presó i anar-se'n tots dos del país. Realment, ens havíem convertit en dos petits herois, uns possibles futurs policies o detectius.

PAU VILELLA RODRÍGUEZ

2n Premi de 2n d'ESO